

A ház titka

A nagy pesti, ötemeletes házba befészkelte magát egy öregember. Egy koszos, büdös, krákogó vénség. Egy hajléktalan.

A ház szépen megmunkált bejárati kapuja előtt tanyázott estétől reggelig. Ez lett a helye, ráadásul fedett hely: a kapu nem közvetlenül az utcáról nyílt, beljebb volt. Mint egy kis szoba, amelynek egyik fala az utca felé nyitott: hálófülke a javából.

Reggel aztán elszivárgott az öregember. Azért megmaradt a környéken, olykor megpihent a szomszéd utcában árválkodó telefonfülkében, ha megunt, sétálgatott. És persze kukázott rendszeren. De estére mindig visszatért. Kevés cókmojkját, jellegzetes szatyrát maga mellé tette, majd végigfeküdt egy pokrócon. Néha részeg volt, ilyenkor folyamatosan motyogott, ki tudja, mi járhatott a fejében, múltja melyik darabján rágódhatott...

A lakók egy része nem foglalkozott vele, volt, aki nem is találkozott a vénséggel. Mások azzal viccelődtek, hogy nagy levegőt kell venni (és vettek is), ha elmegy mellette valaki, merthogy igen büzlött. És voltak a nagy emberbarátok: ők este élelemmel teli kis lábaskát tettek a kapuba, s reggel elvitték az üres edényt.

Néhány hét után a ház két pártra szakadt. Erős érvek voltak mind a két oldalon. Szegény ember, ki tudja, meddig él, hagyjuk békén, hadd húzza meg magát néhány órára a kapu előtt – ez volt sommásan az egyik vélemény. A másik: még csak az kéne, hogy itt haljon meg, mit keres nálunk, nem beszélve arról, hogy valami betegséget, fertőzést is kaphatnak tőle a lakók.

Az öregnek senki sem mondott semmit. Elmentek mellette szó nélkül, legföljebb némi fintorgást láthatott volna, ha érdeklí az ilyesmi. Az sem zavarta, ha elhúzódtak tőle. S végképp nem foglalkozott a gúnyos mosolyokkal. A bizatókkal sem. Ki tudja, hol volt. Nem köszönt előre, de ha köszöntek neki, valamit mormogott. Az ételt persze mindig elfogadta a végképp filantróp lakóktól...

Egy idő után kezdett a helyzet elmérgesedni. Állandó viták színtere lett az udvar, a gangon beszéltek a lakók, persze napközben, az éjszakai vendég jövőjét. A liftben is erről diskuráltak. Ki így gondolta, ki így. Már sandán néztek egymásra az emberek: gyanús volt az is, aki el akarta úzni a hajléktalant, s az is, akit nem zavart éjszakai jelenléte. Egy biztos, senki sem akarta megmondani az egyre bűzősebb és egyre többet magában morfondírozó, látnivalóan hosszú belső monológokat folytató szerencsétlennek, hogy legjobb lenne talán a fel is út, le is út.

A viták hevében fölmerült a megoldás. Mi lenne, ha a kétszárnyas, nagy bejárati kaput kitétenék egészen a ház faláig, vagyis egyszerűen megszűnne ez a fülkeszerű helyiség, s így nemcsak a mostani vendég, de soha, senki nem tudná ágyának, netán más célra használni ezt a bizonyos néhány négyzetmétert.

A kedélyek megnyugodtak, ám csak ideig-óráig. Kiderült, hogy a régi ház külsejének ennyire radikális megváltoztatásához engedély kell, amelyet vagy megadnak, vagy nem. S ha megadják: óriási összegbe kerülnének a munkálatok. Ahhoz talán még a közös költséget is megkellene emelni. Erről pedig szó sem lehet!

***

A helyzet tarthatatlanná vált, a probléma megoldhatatlanná. A közös képviselőnek főtt a feje, kapott éppen ezért a helyzetért eleget szegény. Mindenki érezte, hogy valaminek történnie kell, ez így nem mehet tovább...

Hogy eddig nem jutott senkinek eszébe a megoldás! Fölfoghatatlan!

Pedig milyen egyszerű: hiába, a két pont között a legrövidebb út az egyenes. Nem szólni kell, hanem cselekedni. A közös képviselő és a házban lakó építési vállalkozó együtt találta ki, hogy félig-meddig be kell építeni azt a bizonyos kis területet. Pofonegyszerű: ahol az öreg tartózkodott, élt, aludt, azt kell lakhatatlanná tenni. Mégpedig a falhoz rögzített hosszúkás betondarabokkal. Így aztán nem lehet ott sem állni, sem feküdni, s úgy kell alakítani, hogy még ülni sem.

A nagy ötletet villámgyorsgyors kivitelezés követte. S egy nap aztán látták a lakók, hogy ormótlan, kódarabszerű, öntött betontákolmányok fekszenek a kapu mellett, a bizonyos terület egy részén. Volt, akinek tetszett, volt, akinek nem. Volt, aki elfogadta, volt, aki nem. Egy bizonyos: nem tiltakoztak, s nem követelték a betondarabok eltávolítását. Az élet ment tovább viták, veszekedések nélkül.

Az öreg meg tudomásul vette az új helyzetet. Nem jött többet a házhoz, nem volt miért, az étel is nyilván csak a szállóvendégnek járt.

És aki nem ismeri a történetet, dísznek vagy érdekes biciklitartóknak véli a formázott köveket...